

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

XVI. Quis sit legitimus sacramenti pœnitentiæ minister.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

declarare. Id manifeste innuit S. Bernardus opusculo de formula honestæ vitæ versus finem, vbi hoc documentum tradit: *De nullo prorsus, sinistre loquari, quantumcumque sit verum vel manifestum, nisi in confessione, & hoc, vbi non potest aliter manifestare peccatum tuum.*

Ex qua S. Bernardi, & aliorum, qui supra citati sunt doctrina colligitur 1. quod obligatio integrè confitendi à Christo Domino cuique pœnitenti imposita, est ratio sufficiens ad peccatum alterius sub sigillo huius Sacramenti confessario manifestandum; ac proinde quod illa manifestatio sic facta charitati proximi non aduersetur; sicut eadem charitati minimè repugnat, si extra confessionem peccatum alterius occultum ex aliqua iusta & rationabili causâ manifestetur.

Colligitur 2. extra hunc casum necessitatis nullatenus licere alterius peccatum in confessione declarare; idcirco quando confessarius prouidet, pœnitentem sine vlla causâ rationabili velle nominare personas peccati sui complices, vel à quibus ad peccandum inductus est, debet illi prohibere, ipsumque admonere ne detractionis peccatum incurrat, vt rectè obseruat Nau, supra num. 2.

SECTIO XVI.

Quis sit legitimus Sacramenti Pœnitentiæ minister.

CERTVM est solum Sacerdotem esse legitimum Sacramenti pœnitentiæ ministrum: solis siquidem Apostolis, & eorum in Sacerdotio successoribus dictum est à Christo Domino S. Ioan. 20. *Quorum remisistis peccata, remittentur eis*, vt vnanimiter verba illa Christi Domini intellexerunt SS. Patres, ac nominatim S. Ambr. lib. 1. de pœnit. cap. 2. S. Aug. lib. 2. cont. Epist. Parmeniani cap. 12. & S. Leo Epist. 91. ad Theodorum: eadem quoque veritas tanquam fide credenda definita est in Conc. Constantinensi, in Bulla Martini 5. in Concil. Florent. in decret. Eug. & in Conc. Trid. sess. 14. cap. 6. & ean. 10.

Quod

Quod quamvis verum sit, non tamen quilibet Sacerdos quoslibet pœnitenes valide absoluere potest; sed præter potestatem illam, quam ordinatione accipit, requiritur in eo præterea potestas iurisdictionis; id est, quod, quamvis Sacerdos vi ordinationis suæ accipiat immediate à Christo Domino potestatem remittendi peccata, non tamen accipit materiam, cui potestatem illam applicet, nec habet vi ordinationis suæ illos subditos, in quos iudicalem illam potestatem valide exerceat. Hoc patet ex Conc. Trid. sess. 14. cap. 7. vbi expressè dicit *nullius momenti Absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet iurisdictionem.* Idem antea fuerat quoque declaratum in Conc. Florent. in dec. Eug. in quo dicitur, *Ministrum Sacramenti pœnitentiæ esse Sacerdotem habentem auctoritatem absoluendi, vel ordinariam, vel ex commissione.*

Porro in Sacerdotibus, qui parochiale beneficium non obtinent, præter iurisdictionem, & potestatem quæ ipsis demandari potest, requiritur quoque approbatio Episcopi; id est, testimonium iuridicum de illorum capacitate, & sufficientia ad excipiendas fidelium confessiones, eosque sacramentaliter absoluendos. Ita speciatim constitutum habetur in Conc. Trid. sess. 23. cap. 15. de reform. vbi *Decernit sancta Synodus, nullum etiam Regularem posse confessionem secularium, etiam Sacerdotum, audire; nec ad id idoneum reputari; nisi aut parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illi videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis detur, obtineat.* Unde sequitur Sacerdotem illum, qui neque parochiale beneficium obtinet, neque ab Episcopo approbatus est, idoneum non esse ad Sacramentum pœnitentiæ ministrandum; ac proinde neque licite, neque valide absolutionem sacramentalem conferre posse, vt fusiùs probat Isamb. disp. 21. de Pœnit. art. 2. vbi etiam refert ex observationibus Ioannis Galmart ad citatum cap. 15. sess. 23. congregationem Cardinalium declarasse, *Absolutionem à Sacerdote datam vigore facultatis generaliter à summo Pontifice, vel specia-*

liter à parcho concessa, si ab Episcopo Sacerdos examinatus
& approbatus non fuerit, censeri nullam, etiam quoad eos, quos
tali Sacerdoti bona fide confessi sunt.

Ex hoc autem concilii decreto rectè infertur Sacerdotes
quoscumq; seculares aut regulares, quamvis doctissimi
& in Theologia versatissimos, imò & laureà doctoratus
in signitos, si parochiale beneficium non obtinent, indige-
re Episcopi approbatione, ut validè confessiones exciperent
& poenitentes absoluerè possint; & è contrà Superiorum
Religiosorum posse dare suis licentiam eligendi sibi
confessarium aliquem è Sacerdotibus per Episcopum non
approbatis: quia Concilium approbationem illam ad con-
fessiones tantum secularium exigit. Ita Isamb. sup. art. 1.
qui etiam artic. seqq. quaedam obseruat scitu dignissima
& ad praxim maxime necessaria, quæ hîc non omitte-
nduximus.

Primum est, iuxta probabiliorem & magis in praxi
tam Doctorum sententiam, ab illo Episcopo accipiendam
esse approbationem, in cuius Dioecesi Sacerdos poeniten-
tiae Sacramentum est administraturus. Ratio est, quia Sa-
cerdos approbationem ab eo Episcopo accipere debet,
qui ab illo Sacramenti, quod administravit, rationem
exigere potest, & cuius præsertim interest, ut debitè,
& eo, quo decet modo, administratur.

Secundum est, approbationem illam posse pro arbitrio
Episcopi esse, vel vniuersalem & illimitatam, vel specialem
& determinatam ad tempus aliquod certum; vel ad certa
quædam loca; v.g. posse Episcopum Sacerdotem aliquem
approbare ad confessiones audiendas tantummodo per
annum, ita ut anno illo elapso nec licitè, nec validè (nisi
noua approbatione obtenta) huius Sacramenti admini-
strationi incumbere possit; quod in multis Dioecesibus,
ac etiam Romæ in vsu esse comperitur, ad segnitiam quo-
rundam confessariorum excutiendam, eorumque seduli-
tatem in conseruanda, & excolenda scientia ipsis necessa-
ria excitandam. Similiter posse Episcopum approbare Sacer-
dotem ea conditione, ut in certo tantum loco, v.g. in aliqua
parochia

parochia rurali confessiones excipere possit; idque nõ sine ratione, cum non raro contingat Sacerdotem aliquem idoneum ab Episcopo iudicari, qui in pagis pœnitentiã administrat; non vero in urbibus, in quibus ut plurimum reperiuntur personæ varijs & difficilibus negotijs implicatæ, pro quibus in hoc Sacramento dirigendis doctrina vberior & maior ingenij vis requiritur.

Tertium est, approbationem illam ab Episcopo concessam posse ab eodem reuocari; e. g. si confessarius ex negligentiã euadat imperitior, aut fiat moribus deterior; ita ut expediat pro bono Ecclesiæ illum à tali officio amouere. Imò existimat idem Isamb. posse Episcopum sine vlla causa approbatione, quamuis docto & pio viro concessam, prout libuerit, reuocare; quamuis enim id contra ratione faciendõ peccet, eius tamen reuocatio vim suam & robur obtinet; ita ut Sacerdos sic reuocatus nec licite nec valide possit pœnitentiæ Sacramentum ministrare.

Quartum est, quòd, quamuis ex supra relato Concilii decreto, approbatio requiratur ad audiendas confessiones secularium, etiam Sacerdotum, nihilominus in plerisque Galliæ locis solere Sacerdotes etiam minime approbatos aliorum Sacerdotum confessiones excipere: quòd quidem valide ac licite ab ipsis fieri docet & probat Isamb. supra, non vi alicuius consuetudinis, cui expresse derogat Concilium, sed ex tacito consensu Episcoporum, qui, cum probe nouerint Sacerdotes inuicem sibi hoc Sacramentum nulla obtenta approbatione ministrare, nec tamen id prohibeant, censentur tacite illos quoad hoc approbare.

Quintum est, quemcunque Sacerdotem, quamuis nec approbatus sit, nec vllam obtineat iurisdictionem, imò etiam si excommunicatus, suspensus, degradatus, aut hæreticus sit, posse tamen quemlibet pœnitentẽ à quibusuis peccatis & censuris in articulo mortis absoluere; quòd expresse declarauit Conc. Trid. Sess. 14. cap. 7. Per articulum vero mortis, etiam illius probabile periculum communiter Theologi intelligunt, quale est eorum, qui prælium, aut periculosam nauigationem proximè sunt
inturi,

inituri, vt videre est apud Suar. tom. 3. disp. 69. sect. 3. & tom. 4. disp. 26. sect. 4. & 5. & disp. 30. sect. 3. & patet etiam cap. *Eos*, de sent. excomm. Hæc est autem in tali casu differentia obseruanda, quod Sacerdos ille tunc à quibusuis peccatis etiam reseruatis directe absoluat; à censuris vero non nisi sub ea conditione, vt elapso mortis periculo poenitens se coram superiore sistat, id quod sibi ab illo iniungetur præstiturus, vt citato cap. declaratur.

Potest etiam Sacerdos non approbatus à peccatis mortalibus alijs confessis, & remissis, & à quibusuis venialibus, quemlibet sacramentaliter absolueret; dummodo tamen non sit excommunicatus, aut alio impedimento canonico notoriè obstrictus, vt docent Viuald. Pefant, Suar. Henriq. Regin. & alij apud Bonac. disp. 5. quæst. 7. de Sac. Pœnit. pun. 1. siue id possit ex vi ordinationis suæ, siue ex consuetudine, vel tacita Ecclesiæ concessione, siue ex eo, quod poenitens quoad ea peccata se ei subijcit, quæ clæuis Ecclesiæ non tenetur subijcere: quæ apud citatos auctores fusiùs explicantur.

Addimus è Tol. lib. 3. cap. 13. posse quoque Episcopum vel curatum, etiam in aliena Diocesi vel parochia, subditos confitentes, audire & absolueret; quod tamen sine scandalo, aut aliorum offensione fieri debet.

SECTIO XVII.

De casuum reseruatione.

CERTVM est, & in Conc. Trid. Sess. 4. cap. 7. expressè definitum; Pontifices Max. pro suprema potestate, sibi in uniuersa Ecclesia tradita, causas aliquas criminum grauiiores suo peculiari iudicio reseruare potuisse. Neque dubitandum est, quando omnia, quæ à Deo sunt, ordinata sunt, quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique Diocesi, in auctoritatem tamen, & non in destructionem, liceat, pro illius subditos traditâ supra reliquos inferiores Sacerdotes auctoritate, præsertim quoad illa, quibus excommunicationis censuræ

annexæ